

De Ster

*Een van de vele schilderachtige plekjes, waaraan ons
Hollandse landschap zo rijk is.*

Juli 1950

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

50e JAARGANG • No. 7

INHOUD:

	Blz.
De Joden keren terug naar Palestina, door Ezra Taft Benson	195
Mijn hert is als een blomgewas, door Guido Gezelle	201
Een Boodschap van het Eerste Presidentschap	202
Hoeveel blikken bonen? door Lorenzo H. Hatch	203
„En Ik zal hun God zijn....”	207
Wilford Woodruff's Eerste Zending	208
Davey's 'nieuwe Mama, door Irene McDermott	210
Werkers waar en trouw, door Geertruida M. Otto-Buddingh	217
De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	218
Aankomst en Vertrek	222
Gebeurtenissen in de Zending	223

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

DE JODEN KEREN TERUG NAAR PALESTINA

door

EZRA TAFT BENSON
van de Raad van Twaalven.

Onderstaande toespraak werd uitgesproken tijdens de halfjaarlijkse algemene conferentie, gehouden in April j.l. te Salt Lake City, Utah, Amerika.

Mijne geliefde Broeders en Zusters,

Indien ik de steun van uw geloof en gebeden mag hebben, en de Geest des Heren mij nabij wil zijn, zou ik gaarne enige punten onder Uw aandacht brengen, welke ik in gedachten gehad heb sedert mijn terugkeer uit het door de oorlog verscheurde Europa, nu ongeveer drie jaren geleden. Ik wilde gaarne spreken over een wondervolle gebeurtenis, welke zich heden voor onze ogen voltrekt. Over het algemeen wordt dit wonder niet opgemerkt en wel in de eerste plaats niet door de hedendaagse geestelijke leiders, toch is het duizende jaren geleden door de profeten van ouds voorspeld en in de huidige tijdsbedeling hebben de profeten van de Heiligen der Laatste Dagen gedurende de laatste honderd-twintig jaren er vaak op gezinspeeld.

In geestelijke zaken is de mensheid geneigd het verleden te aanbidden en de nieuwe openbaringen van het heden voorbij te zien. Over het algemeen eert men de profeten, die reeds lang dood zijn, en vervolgt of negeert men de levende, met voorbijzien van de huidige vervulling van oude en nieuwe profetie. Deze toestand bestond reeds in het midden des tijds, toen men zich beriep op Mozes en Abraham en de grootste van alle profeten, ja zelfs de Zaligmaker der wereld verwierp. Deze zelfde geest karakteriseert in grote mate het heden.

De grote gebeurtenis, waarvan ik sprak, is een van de tekenen der tijden. Zij is volgens mij van zeer groot belang, wel in 't bijzonder voor alle christelijke volken. Het wonder voltrekt zich in een smalle strook land van ongeveer honderd en tien mijlen lengte en tien mijlen breedte. Deze land-

streek heeft een bevolking van ongeveer drie miljoen zielen, te verdelen als volgt: ongeveer 1.700.000 Arabieren; ca. 140.000 christenen en andere secten met betrekkelijk weinig aanhangers en ongeveer 1.000.000 nakomelingen van Juda, de zoon van Jacob.

Het aantal Joden heeft zich gedurende de laatste jaren op merkwaardig snelle wijze vermeerderd. Er zijn plannen beraamd om in dit kleine land in de eerstkomende maanden nog anderhalf miljoen Joden op te nemen en in bewerking zijnde plannen voor de toekomst zijn gebaseerd op een bevolking van plusminus vier miljoen inwoners.

Deze toevoeging van anderhalf miljoen in de eerstvolgende maanden zal ongeveer tweehonderdduizend Joden uit de vreemdelingenkampen uit het door de oorlog geteisterde Europa naar het Heilige Land brengen, benevens ongeveer zeventhonderdduizend Joden uit andere Europese landen, zeshonderdduizend Joden, die nu in andere Oosterse landen leven en ongeveer honderdduizend uit andere werelddelen.

Het schijnt mij toe, dat in verband met dit grote wonder des Heren woorden door de mond van Jesaja wederom in vervulling gaan, namelijk dat in het laatste der dagen de Here een wonderlijk werk en een wonder zou wrochten, waarbij de wijsheid der wijzen vergaan en het verstand der verstandigen zich zou verbergen. (zie Jes. 29 : 14).

Tijdens mijn verblijf in Europa in 1946 maakten de Europese couranten dikwijls melding van het Joodse probleem. Ik ontving een commentaar van een der grootste

industriële leiders uit dit land, die zich speciaal met deze kwestie bezig houdt, waarin hij verklaarde dat de enige redding van de Jood daarin gelegen was, dat hij een zo goed mogelijk onderdaan moest zijn van het land, waarin hij woonde.

Later nog haalde een van onze zakenlieden de woorden aan van een kerkelijke autoriteit, wiens kerk haar leden bij de miljoenen telt in de Zuid Amerikaanse landen, waarin werd verklaard, dat het Joodse volk hun zaak veel goed zou doen, indien het mensen zou bevelen weg te trekken uit landen, waar zij niet gewent waren, en te doen verhuizen naar streken, waar wel prijs gesteld zou worden op hun aanwezigheid, bijvoorbeeld Zuid Amerika, waar plaats en ruimte in overvloed is.

Als Heiligen der Laatste Dagen, bekend met zowel de oude als de moderne openbaringen, kunnen wij het er niet mee eens zijn, dat een andere geschikte plaats gevonden zal kunnen worden voor de afstammelingen van Juda. Wij geloven in de allesoverheersende macht van de Voorzienigheid, die het lot van mensen en naties bestuurt. Wij geloven, dat de profeten uit het Oude Testament zeer duidelijk de scheuring en verstrooiing van Israël voorspelden, evenals de uiteindelijke vergadering van Juda in het land, aan hun voorvaderen beloofd.

Sommige van onze tijdschriften hebben eveneens wijdlopieg commentaar gegeven. Voor mij ligt een aanhaling uit een van onze populairste tijdschriften, dat ook in Europa, n.l. Parijs, wordt gedrukt. De schrijver van dit artikel verklaarde in 1948:

„Waar aan de Joden werkelijk behoefte hebben is niet een nationale Staat, doch een voor hen geschikte wereld om in te leven. Indien de naties de in het reglement van de Verenigde Naties opgenomen bepaling van algemene eerbiediging en nakoming van de rechten van de mens en fundamentele vrijheid voor allen, zonder onderscheid wat betreft ras, sexe, taal of godsdienst ten uitvoer brachten, zou dit er veel meer toe bijdragen het Joodse probleem op te lossen dan de vermeerdering van de Joodse bevolking in Palestina.”

In 1949, ongeveer een jaar geleden dus, leverden twee tijdschriften commentaar op de misrekening van de regeringsambtenaren en militaire autoriteiten met betrekking tot de uitkomst van de strijd, die toen in Palestina gaande was. Zij rapporteerden, dat „de voorspellingen van de militaire autoriteiten herzien moesten worden”. Vervolgens gaven deze artikelen een overzicht van de voorspellingen van de militaire experts in Amerika en Groot Brittannië welke inhielden, dat het slechts een kwestie van zeer korte tijd zou zijn voor de Joden overwonnen en vernietigd zouden zijn en „de Arabieren in Palestina snel de macht in handen zouden krijgen”. „Nu,” vervolgt het artikel, „bevinden deze officiële voorspelers zich in grote verlegenheid”, en de „Verenigde Staten en Groot Brittannië zien zich genoodzaakt tengevolge daarvan hun politiek en militaire strategie te wijzigen, nu er een sterk Israël bestaat temidden van een zwak Arabië.”

Het ziet er naar uit dat dit nog een bewijs te meer is, dat de

wijsheid der wijzen zal vergaan. De voorspellingen van economen, moderne staatslieden en militaire experts falen, terwijl die, welke de Here door Zijn profeten bekend maakte, in vervulling gaan. Het is interessant te vernemen, dat vele afstammelingen van Juda, die opgetrokken zijn naar Palestina, de gebeurtenissen van de laatste maanden ook niet anders beschouwen dan als een wonder. Het is een algemeen verspreide zegswijze, dat de over-

Het wonder van de terugkeer der Joden naar hun oude vaderland zou een der gebeurtenissen zijn, welke aan de tweede komst van Christus zouden voorafgaan . . .

Jesaja voorspelde, dat de verstrooide kinderen van het huis Juda van de vier einden der aarde vergaderd zouden worden in hun eigen land, waar zij wat vernietigd was zullen opbouwen en herstellen.

winning in hun ogen een wonder was, dat niet van een strikt militair standpunt kon worden verklaard. Sommige van onze zendingen, die kort geleden uit dat land terugkeerden, rapporteren hetzelfde.

De voorspellingen betreffende de scheuring en verstrooiing van Israël zijn nu zeer duidelijk. Mozes, Ezechiël, Amos, Jeremia en anderen voorspelden duidelijk,

dat Juda verstrooid zou worden. De Meester verwees er naar toen Hem door de discipelen om een teken gevraagd werd, dat het einde der wereld zou aanduiden. De Heer zeide:

„En zij (n.l. de Joden) zullen vallen door de scherpste des zwaards, en gevangelijk weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal van de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn.“

Lucas 21 : 24.

Jeremia maakte duidelijk dat zij, de Joden, vervolgd zouden worden met het zwaard, door hongersnood en pestilentie en dat de Here

„hen zal overgeven tot eene beroering, allen koninkrijken der aarde, tot eenen vloek, en tot eenen schrik, en tot eene aanfluiting, en tot eene smaadheid, onder al de volken, waar Ik ze henengedreven zal hebben;

„Omdat zij naar Mijne woorden niet gehoord hebben, spreekt de Heere.“
Jer. 29 : 18-19.

Is het mogelijk, dat de tijden der heidenen de vervulling naderen, dat de tijd op handen is, dat het Evangelie gebracht zal worden aan de nakomelingen van Juda? Volgens mij is een der droevigste bladzijden in de geschiedenis de verstrooiing en het lijden van Juda.

Voor mij ligt een aanhaling uit het boek van Will Durant: „De geschiedenis der beschaving“, waarin hij verklaart: „In de gehele geschiedenis vocht geen volk zo hardnekkig voor zijn vrijheid dan de Joden, noch was er een natie, die met zoveel moeilijkheden te kampen had.“ Vervolgens zegt hij: „Geen ander volk heeft zo lang als banneling geleefd, noch heeft het zoveel lijden te verduren gehad.“

Met betrekking tot de belegering van Jeruzalem onder Titus, welke belegering 134 dagen duurde, en gedurende welke tijd 1.110.000 Joden omkwamen en 97.000 gevangen genomen werden, verklaart hij, dat de Romeinen 987 steden in Palestina vernietigden en 580.000 mensen om het leven brachten, terwijl een nog groter aantal stierf door hongersnood, ziekte en het vuur.

„Bijna geheel Judea was verwoest. Zoveel Joden werden er verkocht; dat zij niet meer kostten dan een paard. Duizenden verborgen zich in ondergrondse kanalen, liever dan te worden gevangen. Omsingeld door de Romeinen stierven zij een voor een van de honger, terwijl de levenden de doden opaten.“

Nog geen achtduizend Joden bleven in geheel Palestina over. En zelfs hun verbanning en verstrooiing maakte geen einde aan de vervolging. Er werden pogingen in het werk gesteld ze uit de verschillende landen te verdrijven. Sommige naties deden een poging ze geheel en volkomen uit hun land te verdrijven. Zij werden er van beschuldigd de „zwarte dood“ te veroorzaken, die in 1348 door Europa waarde. Vele Joden werden dientengevolge gekruisigd.

Ik heb niets gezegd van de kruistochten en de laffe daden, in naam van het christendom begaan tegen de overgebleven Joden in Palestina. Ja, de voorspellingen betreffende de verstrooiing en het lijden van Juda zijn in vervulling gegaan. Doch de vergadering en de herstelling van de Joden is eveneens duidelijk voorspeld.

De vergadering heeft drie pha-

sen: de vergadering van Israël tot het land Zion, het Amerikaanse halfroond; de terugkeer van de Tien Stammen uit de noordelijke landen; en de herstelling van de Joden in Palestina als Gods uitverkoren volk.

Dit wonder van de terugkeer der Joden zou een van de gebeurtenissen zijn, die aan Christus, tweede komst zouden voorafgaan en de Schrift is in dit opzicht zeer duidelijk. Jesaja zegt, dat men „het overblijfsel Zijns volks van de vier einden des aardrijks zal brengen” en „ze herstellen tot hun eigen land”, waar zij „het oude zullen herbouwen” en de „vernietigde steden herstellen”. (Zie Jesaja 11 : 11-12).

Jeremia, die zo duidelijk hun ver-

strooiing voorspelde, verklaart eveneens dat de Here „hen zal doen terugkeren naar het land, hetwelk Ik hunne vaderen gegeven heb, en zij zullen het bezitten en het bebouwen als in het begin.” (Jer. 30 : 3; 33 : 7).

De profeten van het Boek van Mormon verklaren zelfs nog duidelijker de omstandigheden, waaronder zij zullen terugkeren. Deze profeten voorzagen zelfs de tijd, waarin zij in Jezus Christus zouden beginnen te geloven, dat de koningen der heidenen hun pleegvaders zouden zijn en hun koninginnen hun pleegmoeders, waar het er om ging hen te helpen terug te keren. Deze profeten doen duidelijk uitkomen, dat de volheid van het Evangelie eens

Markt in het moderne Jeruzalem.

naar Jeruzalem en tot de afstammelingen van Juda gebracht zal worden.

In onze moderne tijd, in dat eerste visioen van de Profeet Joseph Smith, werd melding gemaakt van het „verstrooide Juda, dat van de vier einden der aarde bijeen gebracht zou worden“. Dertien jaar later, toen Mozes de sleutelen overhandigde voor de vergadering van Israël en de Kirtland Tempel werd ingewijd, maakte de Profeet Joseph wederom melding van de belofte, gedaan aan Juda, en hij bad tot de Heer, dat de tijd spoedig zou mogen aanbreken, dat de kinderen van Juda terug zouden mogen keren naar het land, hetwelk hun vader Abraham gegeven was.

In sommige afdelingen van Leer & Verbonden, in het bijzonder afdeling 133, wordt eveneens het feit genoemd, dat de ouderlingen naar de natiën der aarde zouden gaan, eerst naar de heidenen en eveneens naar de Joden, opdat de Joden naar „Jeruzalem zouden vlieden“ en „Juda na alle pijn geheiligd zou worden“. (L. & V., afd. 133 : 8, 13, 35).

Als Heiligen der Laatste Dagen hebben wij een intense belangstelling voor deze kinderen van onze Hemelse Vader, de nakomelingen van Juda. Honderdtien jaar geleden werden twee ouderlingen der Kerk, n.l. Orson Hyde en John E. Page, geroepen om naar het land Palestina te gaan en het toe te wijden voor de terugkeer van de nakomelingen van Juda.

Tien jaren daarvoor had de Profeet Joseph de voorspelling uitgesproken, dat Orson Hyde t.z.t. naar Jeruzalem zou gaan, het land zijner vaderen, en een waker

voor dat volk zou zijn. De geschiedenis heeft bewezen, dat Ouderling Hyde naar Jeruzalem ging en het land in 1841 toewijdde, terwijl in 1873 Ouderling George A. Smith eveneens naar dat land ging en het wederom toewijdde voor de terugkeer van Juda.

In het wijdingsgebed, hetwelk Oud. Hyde op de Olijfsberg opzond, smeekte hij, dat de ledigheid en onvruchtbaarheid van het land mochten weggenomen worden, dat waterbekken te voorschijn mochten springen, dat de Here hun ongeloof zou wegnemen en „het verlangen in hen zou planten in dit land te vergaderen“. Hij bad God eveneens de koningen der aarde te beïnvloeden, zodat zij behulpzaam zouden zijn bij de vervulling van de beloften, gedaan aan Juda.

In verband met deze gebeurtenis werden andere voorspellingen gedaan. Groot Brittannië werd speciaal genoemd als een der landen, die een zeer belangrijke rol daarin zou spelen. En bijna onmiddellijk na het bezoek van George A. Smith aan het land werden organisaties in het leven geroepen, welke het doel hadden de terugkeer van de Joden naar Palestina te bevorderen.

Bijna tezelfdertijd uitte President Wilford Woodruff een zeer belangrijke profetie, smeekbede en getuigenis met betrekking tot dit volk, waarin hij zeide:

„...de Heer heeft bevolen, dat alle Joden uit de heidense naties, waaronder zij verspreid zijn, vergaderd zullen worden in hun eigen land, dit als een vervulling van de woorden van Mozes, hun wetgever. En dit is de wil van Uw grote Elohim, o huis Juda, en wanneer gij geroepen zult worden dit grote werk te volbrengen, zal de God van Israël U helpen. Gij (vervolg op blz. 220)

Mijn hert is als een blomgewas.

Mijn hert is als een blomgewas,
dat, opengaande of toegeloken,
de stralen van de zonne vangt,
of kwijnt en pijnt en hangt gebroken!

Mijn hert gelijkt het jeugdig groen,
dat asemte in den dauw des morgens;
Maar zwakt, des avonds, moe geleefd,
vol stof, vol weemoeds en vol zorgen!

Mijn hert is als een vrucht, die wast
en rijp wordt, in de schauw verholten,
aleer de hand des najaars heeft
te vroeg, eilaas, den boom bestolen!

Mijn hert gelijkt de sterre, die
verschiet, en aan de hooge wanden
des hemels eene sparke strijkt,
die, eer 'k heraem, houdt op van branden!

Mijn herte slacht den regenboog,
die, hoog gebouwd door al de hemelen,
welhaast gedaan heeft rood en blauw
en groen en geluwe en peersch te schemeren!

Mijn hert... mijn herte is krank en broos,
en onstandvastig in 't verblijden;
maar, als 't hem wél ga eenen stond,
't kan dagen lang weer honger lijden!

Guido Gezelle.

Een boodschap van HET EERSTE PRESIDENTSCHAP

*

Onderstaand herhalen wij een boodschap, door het Eerste Presidentschap der Kerk in 1942 gericht tot alle leden van de Kerk. De woorden, gesproken door President Heber J. Grant, worden ten volle onderstreept door President George Albert Smith en zijn raadgevers.

„Wij, het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, herhalen hierbij alle raadgevingen, welke wij U gegeven hebben ten opzichte van de gezondheidswetten, door God aan ons gegeven.

„Wij verzoeken alle Algemene Autoriteiten, ambtenaren van Stake, Ward of gemeente, van priesterschapquorums, hulporganisaties of hoofdbesturen, alle zendingspresidenten, kortom allen, die een of ander ambt in de Kerk of de organisaties van de Kerk bekleden, van nu af aan het Woord van Wijsheid stipt te onderhouden. Indien iemand zich te zwak voelt dit te doen, verzoeken wij hem of haar terzijde te treden en plaats te maken voor hen, die bereid en in staat zijn het wel te doen, want er zijn duizende Heilige der Laatste Dagen gewillig de geboden te onderhouden en in staat het werk des Heren voor te zetten. Wij verzoeken alle ambtenaren in de Kerk hun eigen huis op orde te

brengen. Doen wij dit niet, dan zal de Heer ons werk in Zijn dienst niet bekronen met die zegen, waarop wij aanspraak kunnen doen gelden als wij stipt naar Zijn wetten leven. Wij zullen schuldig bevonden worden, omdat wij geen volledig, waar en rechtvaardig voorbeeld zijn geweest in ons ambt.

„Wij doen op deze ambtenaren (aressen) eenzelfde beroep om de wet van tienden nauwgezet na te leven, strikte deugdzaamheid te betrachten en alle wetten des Heren te houden en in het dagelijks leven toe te passen.

„Opdat wij in deze zware tijden, ieder op zijn plaats, de overvloedige stoffelijke zegeningen van een rechtvaardig leven mogen genieten, doen wij een beroep op alle Heiligen der Laatste Dagen, hetzij met of zonder ambt in de Kerk, om het woord van Wijsheid te leven: niet meer te drinken, geen tabak te gebruiken, welk gebruik maar al te vaak tot het gebruik van alcohol leidt, hete, stimulerende dranken te vermijden er ook op andere wijze het Woord van Wijsheid strikt na te leven. Wij dringen er bij de Heiligen op aan deze wet niet lichtvaardig op te vatten en zó te leven, dat zij aanspraak kunnen doen gelden op de daaraan verbonden zegeningen.

„Bij U, ouders, op wier schouders de verantwoordelijkheid rust reine, eeuwige geesten door hun

aards bestaan te leiden, dringen wij er op aan, dat U Uw heilige plicht getrouw zult vervullen, dat gij Uw kinderen deze gezondheidswet zult onderwijzen, zowel door het woord als door de daad. De Here zal ons zeker niet onschuldig houden als wij ook maar in enig opzicht te kort schieten in de bescherming en leiding van deze onschuldige en waardevolle zielen op hun weg naar de eeuwige heerlijkheid.

„Ouders, dit is geen tijd voor flauwe pogingen en halve maatregelen, doch voor een krachtig rechtvaardige, gebedsvolle en Godvrezende poging zelf de paden van eenvoud en deugdzaamheid te bewandelen en onze kinderen op die paden te leiden.

Welk een grootse beloften hebben zij, die deze wet naleven: „En alle heiligen, die deze woorden zullen ter harte nemen en betrachten, alsook de geboden gehoorzamen, zullen ontvangen: gezondheid in hunnen navel, en merg in hunne beenderen.

„En zullen bekomen wijsheid en een uitgebreide kennis, ja, ook verborgen schatten;

„En zullen loopen en niet moede worden, wandelen en niet uitgeput worden;

„En Ik de Heere, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting hun zal voorbijgaan gelijk de kinderen Israëls, en hen niet zal slaan.”

L. & V., afd. 89 : 18-21.

Hoeveel blikken bonen?

DOOR LORENZO H. HATCH,
LID VAN HET KERKELIJK WELVAARTCOMITÉ

„Wat ik wil weten is dit: hoeveel blikken vlees en bonen zal ik krijgen, wanneer ik ooit ondersteuning geniet van het Welvaartwerk?”

Dit is een vraag, die de schrijver gesteld werd in de eerste dagen van zijn lidmaatschap van het Algemene Kerkelijke Welvaartcomité. Zij werd gedaan na afloop van een stake-conferentie. De vraagsteller zeide een geregelde bezoeker van dergelijke vergaderingen te zijn en het was

niet zijn bedoeling de aandacht te trekken. Hij was een normaal denkend mens, geboren in het land, dat overal elders beschouwd wordt als een „land van overvloed”. Hij had nimmer honger gekend. Hij was goed gekleed, scheen behoorlijk ontwikkeld en gaf blijk een goede gezondheid te genieten. Zijn vraag was slechts een uiting van zijn gedachten, en daarom begreep hij de verstrekkende inhoud van zijn woorden niet, toen hij vroeg: „Wat ik wil weten is dit: hoe-

veel blikken bonen en vlees zal ik krijgen, wanneer ik ooit ondersteuning geniet van het Welvaartwerk?”

Ik verliet die stake-conferentie, mij afvragend hoeveel leden van onze Kerk diezelfde vraag zouden willen stellen. Ik beloofde mijzelf te trachten die vraag te beantwoorden ten behoeve van allen, die geneigd zijn persoonlijk te worden in hun denkwijze en zouden willen weten: „Hoeveel zal ik krijgen?”

Het is niet meer dan natuurlijk, dat het product van onze moderne samenleving de nadruk legt op het persoonlijke element in het denken. Overal denken de mensen over zekerheidsstellingen. Pensioenen zijn populair, giften algemeen, en een belofte, die er op duidt, dat iets onmiddellijk voor niets verkregen kan worden is verleidelijk. Het is dus niet te verwonderen dat in een dergelijke gemeenschap het Welvaartprogramma van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen door haar leden wordt aanvaard als een moderne openbaring. Het belooft haar leden geen luxe, noch belooft het ontheffing van de moeilijkheden, die gepaard gaan met harde arbeid. Het Welvaartprogramma is gebaseerd op een overtuiging, dat ouderliefde zo zeer verweven is in de verwantschap der mensen, dat kinderen op dezelfde wijze die liefde zullen terug betalen, wanneer de nood komt.

Het Welvaartprogramma werd uit noodzaak geboren en heeft tot doel het middel te verschaffen degenen, die tijdelijk in behoef-

tige omstandigheden verkeren, hoop en vertrouwen te schenken door hen de gelegenheid te geven zichzelf te helpen. In de ogen van de Kerk is bij het lid persoonlijk ook zijn naaste familie betrokken. Vandaar dat wanneer de bekwaamheid van het individu om zichzelf te behelpen in overweging wordt genomen, men zijn aandacht eerst vestigt op zijn persoonlijke bronnen van inkomsten, daarna op zijn naaste familie en ten slotte op de Kerk.

Eenvoudig gezegd is het Welvaartprogramma een georganiseerde poging van de Kerk om de persoonlijke behoeften van haar leden in het leven te ondervangen. Het beginsel is niet nieuw. De Kerk heeft vanaf het begin al haar bezittingen ingezet voor het welzijn van haar leden.

Dit beginsel is gedurende haar gehele geschiedenis in werking geweest en is tot uiting gebracht in iedere gemeente, ward en stake van de Kerk. Lang geleden werd de gemeentepresident of ward Bisschop opgedragen er op toe te zien, dat geen lid behoefte zal hebben aan voedsel, onderdak of kleding. Het Welvaartprogramma geeft hem de middelen om zich van deze verantwoordelijke taak daadwerkelijk te kwijten. De Kerk hoopt, dat al haar leden zich altijd zelf zullen kunnen bedruipen. De leerstellingen van haar leiders hebben immer gewezen op de eenheid, die het gezin vormt. Dientengevolge is het de wens van de Kerk, dat wanneer een of meer leden van een gezin tijdelijk in behoeftige omstandigheden komen te verkeren, de familie deze leden te hulp zal komen en van hun tijd en

arbeid geven om het gezin in stand te houden. Een dergelijke handelwijze houdt niet alleen de familie als een eenheid in stand, doch stelt de ongelukkige in staat de trots en waardigheid op te houden, die zo noodzakelijk zijn voor een goed leven. Zo kan de familie, als een eenheid in de Kerk, de zekerheid van de Kerk gevoelen bij haar pogingen zichzelf te onderhouden.

Het Welvaartprogramma is een organisatie van de Kerk geworden, teneinde het persoonlijk vertrouwen in de veiligheid van haar leden aan te kweken. Talloze projecten zijn ontworpen, niet alleen om voorraden te vormen, waarvan de behoeftigen in de Kerk gevoed en gekleed kunnen worden, doch eveneens om werkgelegenheid te verschaffen aan allen, die geheel of gedeeltelijk in staat zijn zichzelf te onderhouden. Deze projecten zijn letterlijk de „voorraadschuren” van de Kerk geworden. Niet slechts voorraadschuren van kleding en voedsel, doch instellingen, die de scheppingen van mannen en vrouwen vertegenwoordigen, die „hun broeders hoeder” wensen te zijn. Duizenden mannen en vrouwen hebben hun tijd en middelen gegeven om dergelijke projecten in het leven te roepen. Het voortdurend werken van alle leden der Kerk in deze voorraadschuren brengt onder gelijkwaardige omstandigheden zowel de ontvangers als de gevers te zamen, zonder dat de een weet in welke positie de ander aanwezig is. Een ieder werkt teneinde bij te dragen in de voorziening van de behoeftigen. Ieder lid is zich bewust dat hij, die nu in gunstige omstandig-

heden verkeert, bij het keren van het tij afhankelijk zal kunnen zijn van de resultaten van zijn huidige arbeid. Dat is het grootse van het Welvaartprogramma. Elk lid der Kerk is niet alleen gever, doch kan zonder overgang eens ontvanger worden. Elk lid der Kerk kan werkgever zijn voor de behoeftigen, doch eenmaal eveneens dergelijke arbeid vragen.

De organisatie van de Kerk voor welvaartdoeleinden maakt het Wardwelvaartcomité de sleutel voor de oplossing van alle problemen van haar behoeftige leden. De samenstelling van dit comité is zodanig, dat degenen, die belast zijn met de welvaart van de behoeftigen, in staat zijn alle persoonlijke problemen op te lossen.

Het Wardwelvaartcomité wordt gepresideerd door de Bisschop, die twee raadgevers heeft, een man en een vrouw. Er zijn drie presidenten van Priesterschap-*quorums*, die de verantwoordelijkheid mede dragen voor het maatschappelijke en geestelijke welzijn van alle leden van hun *quorum*. Als een dergelijke organisatie soepel werkt, verschaft zij de behoeftige leden der ward de gelegenheid werk te vinden, dat zij anders niet zouden krijgen. Het is dus duidelijk, dat op deze wijze het Wardwelvaartcomité automatisch niet alleen voorziet in kleding en voedsel, doch eveneens zorgt voor werk voor allen, die daaraan behoefte hebben.

Het Welvaartcomité heeft voornamelijk twee functies: 1. dat geen persoon of gezin behoefte heeft aan voedsel, kleding of onderdak; 2. er voor te zorgen, dat

geen persoon of gezin de gelegenheid onthouden wordt zichzelf te onderhouden. Het is de combinatie van deze twee voorname beginselen, welke de ontvangers van het Welvaartprogramma in staat stelt hulp aan te nemen in het besef, dat te eniger tijd zij op hun beurt anderen in behoeftige omstandigheden zullen kunnen helpen. De wonderen, welke verborgen zijn in het Welvaartprogramma, liggen niet in de wagonladingen voedsel en kleding, die na het beëindigen van de oorlog aan de behoeftige heiligen in Europa gezonden werden, noch in de bereidwilligheid van die behoeftige heiligen om het gebodene te aanvaarden. De gaven van de meeste waarde liggen in de harten van hen, die rustig werken opdat andere mogen leven. Duizenden en duizenden mannen en vrouwen in de Kerk hebben zich gelukkig geacht van hun tijd, kracht en energie te mogen geven.

Laten wij nu terugkeren tot de vraag van de conferentiebezoeker: „Hoeveel blikken vlees en bonen zal ik krijgen, wanneer ik ooit ondersteuning mocht genieten van het Welvaartprogramma?“

Het antwoord ligt in de woorden van een hedendaagse Profeet: „De Heer zal ons niet onschuldig houden, als wij een van onze broeders hongerig, koud, ongekled of zonder tehuis zullen laten.“

Indien wij persoonlijk de beginselen van het Welvaartprogramma toepassen, kunnen wij zeker zijn dat in al onze behoeften zal worden voorzien. Alle voedsel, kleding en onderdak, welke wij nodig zullen hebben, zal ons verstrekt worden en daarna kunnen wij op onze beurt, waardig en trots, al onze energie aanwenden in een poging onszelf te onderhouden.

— * —

*Al zijt gij naast Zijn grote Macht
Slechts als een stofje in 't heeal;
Als God u zegt: „Gaaf in Mijn kracht“,
Laaf dan uw antwoord zijn: „Ik zal!“*

Sir Walter Scott.

„En ik zal hun God zijn . . .”

Dit is de opdracht van het boek, dat als titel draagt: „Het Grootse Drama van Israël en de Joden”, zojuist verschenen in Ogden, Utah, Amerika.

Dit boek, dat in ieders boekenkast behoort te zijn, behandelt in duidelijke, klare taal de geschiedenis van het Israëlietische volk. De vier grote afdelingen, waarin het om wille van de duidelijkheid door de schrijver Albert W. Bell is gesplitst, behandelen systematisch en stap voor stap de betekenis en de invloed, die het volk Israël — en meer in 't bijzonder de Joodse natie — gehad heeft op de wereldgeschiedenis. Hij tekent hier Israël als Gods eigen volk, een volk, dat alle leed en ellende, ondervonden in de eeuwen van zijn bestaan, slechts doorstaan kon juist omdat het Gods uitverkoren volk was.

„Ieder woord van deze verhandeling,” zo merkt de schrijver op, „werd neergeschreven als gevolg van een gevoel van heilig ontzag voor het bloed en de tranen van de millioenen, die slechts door God gekend worden, wier gehele leven een Gethsémanè was.”

„De wereld heeft vele prachtige spelen en drama's voortgebracht, doch het „Grootse drama van Israël en de Joden” overtreft alles, wat de wereld ooit gekend heeft. Door de eeuwen heen zet dit drama zich voort, waarbij de intrige met de talloze tragedies en triomfen, millioenen martelaren, boosdoeners en helden voor het voetlicht brengt, terwijl de ene acte de andere in ononderbroken lijn volgt. En nog is het doek niet gevallen!”

Waarom was en is de Joodse natie in staat zich steeds weer, ondanks alle verdrukking en vervolging, te herstellen? „The Mighty Drama of Israël and the Jew” geeft U daarop het antwoord.

Aangezien het in de Engelse taal steld is bevelen wij allen, die deze taal machtig zijn, ten zeerste aan zich van een exemplaar te verzekeren. Het is een boek, dat een diep inzicht geeft in het grote mysterie, hetwelk de Joodse natie altijd voor ons is geweest.

Als Nederlanders kunnen wij trots zijn op het feit, dat een landgenoot, die naar de drang zijns harten naar Zion emigreerde, een dergelijke prestatie heeft geleverd.

Ouderling Albert W. Bell, die op 28 September 1885 in Steenwijk werd geboren, is een zeer godsdienstig man en een stelselmatig denker. Hij heeft aan dit boek, dat na jarenlange studie tot stand kwam, het beste gegeven wat in hem was.

Wij kunnen niet nalaten hem geluk te wensen met deze buitengewone prestatie en bevelen het resultaat van zijn studie en arbeid aan alle Engels sprekende Nederlanders aan.

De Nederlandse Zending is er trots op, dat een harer leden in staat bleek een werk te schrijven als „Het Grootse Drama van Israël en de Joden”.

Het boek, hetwelk op bijzonder fraaie wijze is uitgevoerd in een afwasbare witlinnen band, kan besteld worden aan het hoofdkantoor der Zending.

John P. Lillywhite.

WILFORD WOODRUFF'S EERSTE

Speciaal verteld en getekend voor de jeugd.

Overgenomen uit: „The Children's Friend“.

Door verkeerde aanwijzingen van de predikant zijn de zendelingen verdwaald in een moeras . . .

Uit het moeras komen zij op een prairie . . .

Zij horen een Indiaan op een tinnen kroes slaan en daarbij zingen. . .

Toen zij de kampplaats der Indianen bereikten, kwamen 'n paar honden hen tegemoet snellen . . .

ZENDING.

Overgenomen uit:
„Bladzijden uit mijn dagboek”,
door Wilford Woodruff.

Davey's nieuwe Mama

door Irene McDermott.

Davey zat achter het huis op de stoep, zijn kin in de handen, recht voor zich uit te staren. De zon scheen warm op zijn hoofd, er steeg een vochtige geur uit de zwarte aarde omhoog en de bladeren der bomen glansden helder groen in het licht. Overal ontloek de lente. Het was Zaterdag er gewoonlijk zou Davey vliegen, rennen en schreeuwen. Nu echter zonk zijn hoofd steeds dieper en dieper. Davey voelde zich akelig. Het vreselijkste, wat een jongen

kon overkomen, was zijn deel geworden.

Roger's stem, die hoog en schrill over de verlaten tuin klonk, deed hem nog meer in elkaar kruipen. Roger was acht, twee jaar ouder dan Davey en dus degene, die de macht bezat.

Nu zou Roger waarschijnlijk niet meer met hem willen spelen. Misschien zou hij hem ook niet meer toestaan bij de Wrekers te blijven. De brok in zijn keel werd groter.

De lage, liefelijke tonen van een melodie, vermengd met de geur van gemberbrood, stroomden door de keukendeur naar buiten. Hoor dat zingen! Hoe kán zij, nu zij het leven van de mensen zo moeilijk en verward had gemaakt? April — zo heette zij. Wat een rare naam. Eerst had hij het wel een mooie naam gevonden, toen Juffrouw April als plaatsvervangster van juffrouw Martha in de eerst klas was gekomen. Eigenlijk had hij in het geheim juffrouw April heel aardig gevonden.

Maar hij had gedaan alsof hij haar haatte, speciaal tegen de Wrekers, die met eerbied hadden geluisterd, want de Wrekers hadden een hekel aan alle onderwijzers en onderwijzeressen. Roger was hun leider en hij had uitgelegd: „Wrekers moeten toch wreken, niet? Wanneer je iemand wrekt, moet je ook iemand haten, niet? En meesters en school-

juffrouwen dwingen je naar school te komen, terwijl je heerlijk buiten kan spelen."

Het was Davey niet allemaal duidelijk, maar hij had plechtig gezworen alle onderwijzers en schooljuffrouwen te haten. En nu was zijn eigen vader met een schooljuffrouw getrouwd en nog wel met een plaatsvervangster! Wat zouden de Wrekers, en ook Roger, wel zeggen? Hij rilde zelfs in de warme zonneschijn. Hij haatte juffrouw April nu zeker!

"Wat is er, ben je ziek?" Davey keek niet op, maar hij wist, dat het Roger was.

"Nee," antwoordde hij, terwijl zijn voet diepe lijnen in de zachte aarde trok.

"Wij gaan krijgertje spelen, ga je mee?"

Davey antwoordde niet. Op hetzelfde ogenblik dreef juffrouw April's lieve, hoge stem naar buiten op de geur van gemberbrood.

"Oei!" fluisterde Roger met grote ogen, "is dat juffrouw Peebles?"

"Nee," mompelde Davey, "zij werkt niet meer bij ons."

"Heb je een juffrouw gekregen?"

"Nee," zei Davey en keerde zich om op de stoep. Hij moest het Roger tòch vertellen. "Het is —

juffrouw April," gooide hij er uit, "papa is met haar getrouwd."

Roger stond sprakeloos, met wijd-open ogen. Ten slotte zonk hij naast Davey op de stoep.

"Oei!" zei hij, "oei!"

Juffrouw April was opgehouden met zingen en Davey klopte het hart in de keel.

Maar Roger had nog niet gelachen. Door zijn opperste verbazing had hij toch op de een of andere manier zijn vriendschap laten blijken.

"Jonge," zei Roger, "een school-

juf als moeder. Oei!" Davey zat stil en mismoedig, zijn oren gloeiend. "Wij moeten er iets aan doen," zei Roger. "Laten wij achter de garage gaan. Hier moeten wij goed over denken."

Gehoorzaam volgde Davey hem. Zij gingen zitten op een stapel hout achter de garage.

"Ik heb er goed over nagedacht," kondigde Roger aan. "Wij moeten haar kwijt zien te raken."

"Maar hoe? Zij is met ons getrouwd!"

"Juffrouw Peebles was altijd boos op je en zij dreigde altijd weg te gaan," redeneerde Roger,

"waarom kan je dus niet alles doen, waarover juffrouw Peebles zo boos werd? Wij zullen nog veel meer bedenken en dan zal zij wel weggaan."

"Je bedoelt modder op de vloer strooien en vergeten mijn handen te wassen — en — een hond mee naar huis brengen?"

"Ja, en nog veel meer. Natuurlijk worden echte moeders niet wèrkelijk boos, maar huishoudsters wèl en — nu ja, geen echte moeders."

"Moet ik het doen, Roger?"

"Natuurlijk!"

Davey twijfelde nooit aan de wijsheid van Rogers woorden.

Toen juffrouw April hem binnen riep om te eten, liep hij op zijn modderige schoenen naar binnen.

Uitdagend liep hij de keuken in, na zijn handen en gezicht ook met aarde te hebben ingesmeerd, niet anders verwachtend dan te worden begroet met een "David Harker, ga terug naar buiten en maak eerst die schoenen schoon!" Op Zaterdag kwam hij altijd 's middags thuis om te eten.

Juffrouw April zei echter: "Hij wist niet, dat ze zo modderig wa-

ren, Jim. Het heeft vannacht geregend, zie je.” Davey kon zijn oren niet geloven. Juffrouw Peebles zou ontzettend gemopperd hebben.

Juffrouw April kwam naar de keukendeur. „Kan je het er af krijgen, Davey?” en daarna: „Wij zullen hier een mat voor je neerleggen.” Binnen fluisterde zij: „Kom, laten wij je gezicht en handen wassen in het washok.” Davey was sprakeloos. Juffrouw April deed alsof zij zijn zijde koos.

Tijdens de maaltijd sprak Davey maar eenmaal. Dat was om juffrouw April te vragen om een tweede snee gemberbrood. Zijn vader zei glimlachend: „Je zult juffrouw April nu niet langer zo willen noemen, Davey. Ik geloof, dat juffrouw April graag zou willen, dat je haar „moeder” noemde.”

Davey's hart hield op met kloppen. Hij aanbad zijn vader, doch hij kon niet, kòn eenvoudig juffrouw April niet „Moeder” noemen. Zijn stemmetje klonk heel zacht in de stilte: „Liever niet.” Hij durfde niet naar zijn vader te kijken, maar hij zag het gezicht van juffrouw April heel rood worden. Zij zei echter vlug: „Laat hem de tijd, Jim. Hij zal te zijner tijd de juiste naam voor mij vinden.”

Toen Davey rapport uitbracht over de modder, zei Roger nadenkend:

„Wij zullen een lelijke oude hond moeten zoeken.”

Zo doorkruisten zij allerlei straten, doch zagen niets anders dan weldoorvoede lievelingshonden met dekkleedjes. Teleurgesteld keerden de jongens op hun schreden terug. Een meelij-

wekkend, angstig miauwen trok hun aandacht.

„Ik zal haar pakken,” bood Roger aan. „Ik ben groter dan jij.” Toen hij de poes, wild en krabbend, op de begane grond had gebracht, gaf hij haar over aan Davey. „Dat zal haar zeker ontzettend boos maken.”

Davey, het scharminkeltje stijf in de armen geklemd, stond tegenover juffrouw April in de keuken. „Ik heb haar gevonden,” verklaarde hij, „en ik houd haar!” Juffrouw April keek een ogenblik zwijgend op hem neer en antwoordde toen zacht: „Het arme ding is half dood.” Davey stond stijf van verbazing toen zij wat melk in een pan goot om te warmen. De krabbende poes slurpte haastig de warme melk naar binnen en werd opeens een spinnende bal van zacht, geel bont. Juffrouw April keek er naar met een glimlach en Davey voelde zich bekocht.

Juffrouw April zeide: „Ik hoop dat zij van niemand is, dan kunnen wij haar houden.”

„Zij is van mij, van mij,” verklaarde Davey met donkere ogen. „Natuurlijk,” antwoordde zij lief, „de poes is van *jou*, Davey.”

Verslagen liep hij naar Roger in de achtertuin. „Wel allemensen,” zei Roger. „Maar juffrouw Peebles was zo vreselijk boos om een hond. Wij zullen er een halen.” Op weg naar school, 's Maandagsmorgens, keek Roger erg geheimzinnig. „Ik heb een hond voor je,” vertrouwde hij Davey ademloos toe. „Nicky Green's hond heeft kleintjes en jij mag er een van.”

Davey was een ogenblik stil, toen zei hij: „Maar wij moeten een lelijk, oud mormel hebben.”

„Dit is nog beter,” wist Roger. „Een jonge hond maakt alles stuk. Hij bijt schoenen en meubels kapot en loopt overal. Zij zijn vreselijk. Zelfs mijn moeder wordt soms boos om mijn hondje.”

Het hondje was klein, met glanzend zwart krullend haar. „Het is een prachtig diertje,” zei Nicky. Davey kon niet spreken, zo blij was hij met het zwarte, wriemelende hoopje, dat zijn gezicht likte en over hem heen kroop. Hij was zo blij, dat hij volkomen vergat, waarom hij het hondje gekregen had, tot hij bijna thuis was. Er hing een heerlijke geur in de keuken en aan de handen van juffrouw April kleefde bloem. Davey zette het hondje op de grond en stond rechtop, wijdsbeens, wachtend op de storm, die zou losbreken. Juffrouw Peebles zou verschrikkelijk boos geworden zijn. Maar op het gezicht van juffrouw April kwam een stralende glimlach en zij zei: „Wat een schattig hondje, Davey! Van wie heb je dat gekregen?”

„Nicky gaf hem aan mij en ik houd hem! Het kan mij niet schelen wat er gezegd wordt, ik houd hem!”

Juffrouw April waste de bloem van haar handen. Niet gerust staarde Davey naar haar rug. Juffrouw April keerde zich echter om en zei: „Natuurlijk mag je hem houden, Davey.” Zij nam

het wriemelende diertje op en hij likte haar gezicht. Opnieuw voelde Davey zich bekocht.

Juffrouw April zei: „Hij is lief.” Davey zei: „Kleine honden zijn verschrikkelijk. Zij bijten schoenen stuk.”

Juffrouw April streelde het hondenkopje en zei: „Wij zullen zorgen, dat de schoenen buiten zijn bereik blijven.”

Davey leunde van de ene voet op de andere. Roger, in de deuropening, waagde een poging: „Hij zal misschien gaan vechten met de kat,” merkte hij hoopvol op.

„Men kan ze leren vrienden te zijn,” zei juffrouw April. „Hoe noem je je hond? Je hebt de poes Witje genoemd, wat gaat er samen met wit?”

„Bruin,” zei Roger en Davey zei: „Zwart”. Juffrouw April lachte. „Misschien is „Zwart” beter. Je kunt hem Blacky noemen.”

Zacht zette zij het hondje neer en waste opnieuw haar handen. „Ik heb koekjes gebakken, jongens — willen jullie er een paar — met een glas melk?”

Roger zei: „Hmmm,” en zette zich gemakkelijk aan de tafel. Juffrouw April zette een bord met koekjes klaar en twee grote glazen melk. Davey aarzelde, gleed toen op de andere stoel.

Later, dicht tegen elkaar gezeten op de houtstapel achter de garage, zei Roger: „Poe, juffrouw

Peebles gaf me nooit een koekje.” „Mij ook niet,” antwoordde Davey. „Nooit.”

Roger zei: „Zij doet ook helemaal niet als een schooljuf.”

„Nee,” zei Davey, „en ook niet als een huishoudster.” Hij zei het niet, maar plotseling daagde het in hem, dat zij zich gedroeg als... een moeder.

—o—

Doch de volgende dag op school kwam Davey van aangezicht to' aangezicht met zijn probleem. De Wrekers waren het te weten gekomen van juffrouw April. Diky Sims schreeuwde hem toe: „Hoe vind je het met juffrouw April?”

Davey deed alsof hij het niet hoorde, maar Jerry Dijke nam het gehoor over.

„Ik vind het vreselijk naar voor je, Davey, dat je nu altijd een schooljuf bij je hebt.” Davey liep door, met gebogen hoofd. Het bloed gonsde in zijn oren. Doch de jongens drongen om hem heen, met eenstemmig gezang: „Davey houdt van een schooljuf. Davey houdt van een schooljuf, een vervelende schooljuf. Juffrouwskindje! Juffrouwskindje!” Het betekende natuurlijk niets, maar Davey wist, dat als zij niet spoedig ophielden, hij los zou barsten. Hij hoorde een van zijn vriendjes zeggen: „Arme Davey, zijn vader is met een schooljuf getrouwd!” Dat was te veel. Davey's gebalde vuist schoot omhoog en trof het vriendje in het gezicht. Hij sloeg er blindelings op los, waar zijn kleine, ongeoeffende vuisten maar raken konden, tot hem een slag op zijn mond trof. Trillend van opwindend en ellende begon hij te schreien.

Plotseling verscheen juffrouw Martha, die hem bij de arm nam en het schoollokaal binnen bracht. Zij waste het bloed van zijn gezicht en opende toen voorzichtig zijn mond. Zij zei: „Je hebt maar een tand verloren, Davey. Waarschijnlijk zat hij al los.” Davey grinnikte een beetje ver dwaasd en ging naar zijn plaats.

Op school gebeurde er niets meer. De Wrekers weerden hem uit hun vergaderingen, maar zij plaagden hem niet. Ook thuis gebeurde er niets. Hij deed alle lelijke dingen, welke hij maar bedenken kon, doch juffrouw April scheen het niet te merken. Niets maakte haar boos.

De volgende Zaterdagmorgen was Davey in de keuken aan het spelen met Witje en Blacky. Zij buitelden over het gewreven zeil en Davey schreeuwde van plezier. Juffrouw April, bezig met de afwas, lachte mee en stapte met zorg over de spelende dieren. Toen vroeg zij: „Davey, waarvan houdt je vader het meest voor toe?”

„Appeltaart,” antwoordde Davey zonder aarzelen, „mijn mama maakte de heerlijkste appeltaart ter wereld.”

Er trok iets over het gezicht van juffrouw April, het was plotseling heel ernstig, zonder het kleinste lachje. Zij zag er bepaald vreemd uit. Davey wist dat wat hij gezegd had er iets mee te maken had. Pochend zei hij: „Mijn mama kon de heerlijkste appeltaart van de gehele wereld maken.”

Juffrouw April zei zo zacht, dat hij het nauwelijks kon horen: „O ja?”

Davey kon zich zijn moeder niet herinneren, maar zijn vader had hem dikwijls over haar verteld,

van alles wat zij kon doen. Hij keek op naar juffrouw Aprils gezicht en zag hoe haar voorhoofd in vreemde rimpels trok. Haar lopen miste iets van de gewone energie. Davey wist, dat hij eindelijk doel getroffen had. Juffrouw April scheen niet boos, alleen maar bezeerd.

Davey vervolgde ijverig: „Maar ik geloof niet, dat u een appeltaart moet maken. U zal het wel niet zo goed kunnen, of helemaal niet — want u bent mijn moeder toch niet.”

Juffrouw April zag verschrikkelijk bleek. Het leek alsof zij op het punt stond te gaan huilen. Davey wist niet zeker of hij nu blij was of niet. Ook hij had een vreemd gevoel. Juffrouw April wendde hem echter haar rug toe en ging aan haar werk.

Ten slotte zei ze heel zacht: „Waarschijnlijk heb je gelijk, Davey. Ik ben toch niet meer dan een — plaatsvervangster. Misschien zou mijn taart niet zo goed worden.”

Toen droogde zij haar handen en wendde zich tot Davey met een glimlach op de lippen, maar haar ogen zagen er uit alsof zij graag zou willen huilen.

Zij zei: „Ik zou appelgebakjes kunnen maken. Denk je dat die goed zullen worden?”

„Wat zijn gebakjes?” wilde Davey weten.

„Het zijn kleine appeltaartjes. Denk je, dat ik die zou kunnen maken?”

„Ik denk van wel,” zei Davey na een ogenblik.

Gedurende de maaltijd overpeinsde Davey dit alles. Deze keer had hij werkelijk doel getroffen en wel met iets, waaraan hij noch Roger ooit gedacht had-

den. Het was toevallig gebeurd. Hij wist nu hoe hij het doen moest en hij zou niet eerder ophouden voor hij — wel, voor zij verdwenen was. Nu zou Roger hem erg bij de hand vinden.

Na het eten volgde Davey zijn vader naar de huiskamer en klom bij hem op schoot. „Vertel u mij nog eens over mijn moeder, mijn echte moeder, zoals u altijd gedaan hebt.” Zijn vader bewoog zich in de stoel alsof hij zich niet geheel op zijn gemak gevoelde. „Vandaag niet, Davey, ga buiten spelen of zal ik je wat voorlezen?” Davey, die al de tijd juffrouw April gadegeslagen had, zag haar opkijken en zorgvuldig haar boek op tafel leggen. Zij stond op, liep de kamer door en zette zich op de leuning van vaders stoel.

„Ik vind, dat je Davey over zijn moeder moet vertellen, Jim,” zei ze op de haar eigen lieve manier. „Ik weet, dat je haar liefgehad hebt, ik wil graag ook meer van haar weten. Laten wij haar niet buiten sluiten, zij hoort hier ook.” Davey voelde zijn keel dik worden. Zijn vader nam de hand van juffrouw April en kuste haar, zonder te spreken. Juffrouw April glimlachte, boog zich voorover en raakte met haar lippen zijn voorhoofd aan.

Davey voelde zich helemaal niet op zijn gemak, precies alsof hij er eigenlijk niet bij hoorde. Hij zou graag naar buiten gerend zijn, de straat uit om nooit meer terug te komen. Plotseling wilde hij helemaal niets meer van zijn moeder horen, zelfs vanavond niet. Hij wilde alleen maar weg. Hij gleed van zijn vaders knieën en ging naar boven. Niemand hield hem tegen en hij liep naar zijn kamer en draaide het licht aan. Zijn keel

deed pijn en hij had een gevoel alsof er een grote steen in zijn maag lag. Hij moest zich eigenlijk heel prettig voelen. Hij was er werkelijk in geslaagd juffrouw April pijn te doen. Maar hij voelde zich helemaal niet prettig. Hij voelde zich verschrikkelijk.

Davey kleedde zich uit en kroop in bed, hoewel het nog lang geen tijd was om naar bed te gaan. Misschien werd hij ziek. Zijn borst deed pijn, maar hij wist, dat het niet de pijn was, die je voelt als je ziek gaat worden. Doodstil lag hij in het donker, zo vervuld van zijn gedachten, dat hij het bijna niet verdragen kon. Toen brak de stroom los. Hij drukte zijn hoofd in het kussen en huilde, huilde tot hij volkomen leeg was. Het deed nu geen pijn meer, maar toch was hij niet werkelijk opgelucht. Hij was alleen maar leeg van alle gedachten en zachtjes sluimerde hij in.

—o—

's Zondagsmorgens zat Davey op de stoep achter het huis naar Sugar en Spice te kijken. Hij had helemaal geen zin met hen te spelen. Hij had nergens lust in. Hij was nog steeds leeg. Het was allemaal verkeerd en hij wist niet waarom.

Hij hoorde iemand in de tuin van de burens. Het oude stenen huis had jaren leeg gestaan. Hij gluurde door de heg en zag Roger, die bezig was bloemen te plukken. Davey duwde de piepende poort open en trad binnen. „Wat doe je?“ vroeg hij, zonder werkelijke belangstelling.

Zonder op te zien antwoordde Roger: „Meneer Hays zei, dat ik

hier bloemen mocht plukken voor moeder.“

Davey stond zwijgend, de handen in zijn zakken, een diepe rimpel in zijn voorhoofd. Ernstig bekeek hij de punt van zijn schoenen. Toen begonnen zijn ogen Rogers rechterhand te volgen, die de bloemen toevoegde aan het boeket, dat hij in zijn linkerhand klemde.

Ten slotte bukte Davey zich en plukte een mooie witte margriet, toen nog een en nog een. Rustig zei hij: „Ik ga voor juffrouw Ap — mijn moeder een boeket plukken.“

Hij voelde meer dan hij zag hoe Roger zijn rug strekte. Ook Davey richtte zich op, hij zette de voeten van elkaar en balde de vuisten. Misschien moest hij met Roger vechten, zoals hij gedaan had met zijn andere vriendje, en hij vroeg zich af of hij ook nu zou gaan huilen.

Maar Roger stond hem lange tijd diep ernstig aan te kijken. Toen deelde hij met zorg de bloemen, die hij reeds in zijn knuistje hield en stak Davey de helft toe.

„Hier,“ zei hij. „ik zal jou de helft van de mijne geven, dan kunnen we gelijk op gaan.“

De twee jongens bukten zich naast elkaar en plukten de prachtige, kleurige lentebloemen. Ijverig zocht Davey naar de mooiste. Toen het boeket in zijn hand groter werd, daalde een grote vrede en vreugde in hem en vulde de leegte. Plotseling voelde hij zich zo gelukkig, dat hij zou willen springen en schreeuwen..

Maar daarmee moest hij wachten tot alle bloemen geplukt waren.

Werkers waar en trouw.

DOOR G. M. OTTO-BUDDINGH,

Presidente der J.V.O.O.V.

Deze keer wilde ik met U spreken over: „Waarom een O.O.V.?”

Op 28 November 1869 riep de toenmalige President van onze kerk, Brigham Young, zijn dochters bij elkaar, nadat hij geïnspireerd was geworden, om voor de vrouwen een vereniging op te richten, waarin zij de ontwikkeling zouden kunnen vinden, die gelijk stond met de ontwikkeling, die de jonge mannen in het zendingswerk opdoen. Later werd ook de J.M.O.O.V. opgericht.

De O.O.V. is dus ontstaan doordat onze toenmalige President van de Kerk voor dit ontwikkelingswerk de inspiratie ontving. Met zeer grote dankbaarheid moeten wij deze openbaring aanvaarden en met ernst proberen hoever wij het in ontwikkeling kunnen brengen.

Na jaren van werken op allerlei gebied ontstond in 1915 een zeer belangrijke afdeling, n.l. de afdeling van de Bijenkorfmeisjes. De bedoeling is dat de meisjes zowel als de jongens zich ontwikkelen op de enig goede manier, n.l. door het Evangelie te leren kennen en te leren leven, en door het opdoen van kennis en het ontwikkelen der persoonlijkheid.

Hoe mooi is het niet, dat we in de O.O.V. de gelegenheid hebben om hieraan al op twaalfjarige leeftijd te kunnen beginnen.

In een aaneengesloten cursus van drie jaren (wintermaanden) —

de zomermaanden worden op een andere manier doorgebracht — worden de meest belangrijke takken van het leven zoals: Godsdienst, Gezondheidszorg, Kunst (goede smaak), Kennis der natuur, Zakenleven, Dienstbaarheid, op een prettige manier beoefend.

Behalve deze nuttige zaken, wordt het eerste halve uur van elke bijeenkomst gewijd aan een activiteit, n.l. zingen, declameren, spreken, lezen, enz. enz. door de leden.

Door het beoefenen van al deze takken van ontwikkeling wordt het ons duidelijk dat we iets gevoelen, ja dat er liefde in ons ontwaakt voor één van deze vakken. We ontdekken dat we misschien wel kunnen zingen, of orgel of piano spelen, dat we misschien kunnen declameren of toneelspelen, dat we kunnen lezen of een boek kunnen bespreken. Dat we van één of andere technische wetenschap zóveel kunnen leren, dat we er wat in bereiken kunnen of er over kunnen vertellen aan onze medemens.

Al deze waardevolle kundigheden kunnen we ons eigen maken in de O.O.V. van onze Kerk. Maar er is één voorwaarde aar verbonden, waarop ik nog even de nadruk wil leggen. We moeten er allemaal in de eerste plaats van doordrongen zijn, dat alles wat we doen de moeite waard is om goed gedaan te worden. Ook

dit ondervindt U in de O.O.V. Naast al deze min of meer ernstige lessen wordt er in de O.O.V. veel tijd besteed aan ontspanning. Bijna alle feestavonden, programma-avonden, dansavonden enz. staan onder leiding van de O.O.V. Komt dus allen naar de O.O.V.-avonden om aan dit mooie ge-

zellige werk mee te doen. Een volgende keer wil ik graag nog eens met U spreken over:

„Waarom is ontwikkeling nodig?“

Dat op dit werk de zegen rust van onze Hemelse Vader, wil ik uit eigen ondervinding graag voor U getuigen.

De Onderlinge Ontwikkelingsvereniging

De O.O.V.-Pinkster-Conferentie.

Het O.O.V.-feest, gehouden tijdens de Pinksteren, is een groot succes geworden.

Des Zaterdag traden de verschillende groepen van onze O.O.V. in het strijdperk. Er werd mooi werk geleverd en het doet ons dan ook groot genoegen de winnaars (aresen) der verschillende wedstrijden hier te kunnen vermelden. Het heeft de jury veel moeite gekost tot een eindbeslissing te komen, want de deelnemers gaven elkaar weinig kamp. Van de Bijenkorfmeisjes won Tini van Vuren uit de gemeente Haarlem de beker voor de groep „vertellen“, met het verhaal „Eddie“.

Van de trio-zang won het Junior-meisjes-trio, bestaande uit Anny Veenstra, Tini van Boven en Dini van Vliet, van de gemeente Rotterdam Zuid, de beker.

Voor de groep „voordragen“ trad zr. G. Gruther, Arenlesster

uit de gemeente Utrecht, als winnares uit het strijdperk.

Voor de groep „Openbaar Spreken“ werd voor de Padvinders de beker toegekend aan Henk Huyboom uit de gemeente Haarlem en voor de M.Mannen aan Dinge Dingemanse uit de gemeente 's-Gravenhage.

Het M.Mannen-kwartet van de gemeente Amsterdam, samengesteld uit Jaap v. Keizerswaard, Hans Niessen, Nico Ebel en Johnnie Hille, won de wisselbeker voor kwartet-zang en van de studiegroep wisten Oud. Arie D. Jongkees en zr. Cornelia Koolhoven uit de gemeente 's-Gravenhage de beker voor de groep „debat“ te veroveren.

Wij wensen deze zusters en broeders, evenals de gemeenten, waarin zij wonen, van harte geluk met hun behaald succes, en danken hen voor hun fraaie prestaties. Niet minder willen wij

al die anderen danken, die zo hun best gedaan hebben en ons een genotvolle en leerrijke middag en avond hebben gegeven. Wij wensen, dat zij het volgend jaar wederom zullen deelnemen aan de verschillende wedstrijden.

* * *

De Zondagsdiensten kenmerkten zich door een bijzondere geest. De ochtenddienst, welke om 10 uur aanving, stond onder leiding van de President van de J.M.O.O.V. in Nederland, Oud. George A. Lloyd. Na het openingslied en het gebed sprak Oud. Lloyd een welkomstwoord, waarna het Rotterdamse zangkoor onder de bekwame leiding van zr. Jeanne Stolk zong: „Psalm 100”.

Als eerste spreker voerde het woord Oud. Kenneth A. Glauser, districts-president van het Haagse district. Vervolgens spraken zr. Geertruida M. Otto-Buddingh, Presidente van de J.V.O.O.V. in Nederland en de President der J.M.O.O.V., Oud. George A. Lloyd. Na een pianosolo van Br. T. Diender uit den Haag nam Oud. H. Jex Tobler, assistent van de Zendingspresident, afscheid van de Nederlandse heiligen. Tot slot richtte de President van de Zending, Oud. John P. Lillywhite, het woord tot de aanwezigen.

De tweede dienst van die dag ving om 4 uur des namiddags aan. De zaal was geheel gevuld. Met grote aandacht werd ge-

luisterd naar de woorden van Oud. Roy V. Zobrist, die als eerste spreker het woord voerde. Oud. Standey L. de Jong, districts-president van het district Groningen, kreeg daarna het woord.

Na de violsolo van Oud. Eugene E. Tarr spraken de ouderlingen Blaine Belnapp en Robert H. de Boer. Ook Oud. de Boer maakte van deze gelegenheid gebruik afscheid te nemen van de heiligen in Nederland. Na het prachtige lied: „Hear, o ye heavens”, ten gehore gebracht door het Rotterdamse zangkoor, sprak eerst Zr. Lilian D. Lillywhite en tot slot onze geliefde Zendingspresident, Oud. John P. Lillywhite.

* * *

Zoals gewoonlijk werd ook de Pinkstermaandag benut om de leden van de Zending bijeen te brengen in een gezellige, prettige bijeenkomst. Er was voor een programma gezorgd, dat er werkelijk mocht zijn. De beste talenten, die de Nederlandse O.O.V. kon opleveren, deden in dit programma hun gaven schitteren.

Er heerste een prettige sfeer en de stemming was de gehele middag uitstekend. De verschillende gemeenten, die aan dit programma medewerkten, feliciteren wij met deze middag.

Tot slot werden de prijzen, bestaande uit prachtige wisselbepalers, uitgereikt aan de winnaars(aressen) van de wedstrijden.

DE JODEN KEREN TERUG.

(Vervolg van blz. 200)

hebt een grote toekomst voor U en gij kunt niet aan Uw lot ontkomen. Gij zijt het koninklijke, uitverkoren zaad en de God van Uw vaders huis heeft U gedurende achttienhonderd jaar als een volk apart gehouden, de tegenstand van de gehele heidense wereld ten spijt. Gij zult misschien niet wachten tot gij gelooft in Jezus van Nazareth, doch wanneer gij Shiloh, uw Koning, ontmoet, zult gij Hem kennen. Uw toekomst is uitgestippeld.”

Voorts zeide hij dat de tijd zou komen, waarin de legers der heidenen zich tegen hen zouden samentrekken, doch hij beloofde vervolgens dat

„de tijd niet ver af is, dat een beroep op de rijken onder de Joden gedaan zou worden om hun overvloedige rijkdom aan te wenden om het verstrooide Juda bijeen te brengen en de oude woonplaatsen van hun vaders in en rondom Jeruzalem aan te kopen en de heilige stad met de tempel te herbouwen.”

Het is opmerkelijk dat tot 1948 meer dan zevenhonderd millioen dollars alleen al door de Amerikaanse Joden bijeen is gebracht als een bijdrage voor de vervulling van deze profetie door Wilford Woodruff. De rol, die Groot Brittannië vervulde bij de bevrijding van Palestina van het Turkse juk, is een historische gebeurtenis, welke op merkwaardige wijze tot stand kwam gedurende de eerste wereldoorlog. Lord Balfour, de secretaris van buitenlandse zaken der Britse regering, legde een betekenisvolle verklaring af over de te volgen politiek, n.l. dat Zijne Majesteits regering „met genoegen zou zien, dat in Palestina een nationaal tehuis voor het Joodse volk zou worden gesticht, waarbij wij al

het mogelijke zullen doen om tot dit doel te geraken”.

Deze verklaring over de te volgen politiek werd later ondersteund door het congres van de Verenigde Staten en door President Wilson en al zijn opvolgers onderstreept.

Daarom, mijn broeders en zusters, voltrekt zich heden in Palestina een groots en bewogen drama. De Joden keren terug als een der gebeurtenissen van het laatste der dagen.

Enige tijd geleden las ik hoe een autoriteit op dat gebied verklaarde, dat momenteel in Palestina meer wetenschappelijke mensen zijn geconcentreerd dan in een dergelijke landstreek waar ook ter wereld. Ik vraag mij af of dit niet een bedoeling heeft. In het rapport van de Anglo-Amerikaanse Commissie zag ik eveneens, dat het de leden van die commissie was opgevallen hoe vele Joden tot het christendom bekeerd worden en hoe hun houding ten opzichte van Christus als de Zaligmaker der wereld zich snel wijzigt. Er is veel verwarring omtrent Palestina geweest, er is veel gepraat over de verdeling van het land, over quota's, beperkingen van de emigratie, doch ik kan niet ontkomen aan de gedachte, dat wij de volledige vervulling zullen zien van de profetieën, welke gedaan zijn omtrent dit volk. De vervulling van deze profetieën voltrekt zich in deze tijd voor onze ogen met grote snelheid.

Tijdens mijn verblijf in Europa, toen ik de verschillende door de oorlog bezochte landen bereisde, trof mij het feit ten diepste, dat

de Heer als 'middel om de Joden bijeen te brengen en Zijn woord in vervulling te doen gaan, de wettige vervolging onder het vreselijke Nazi-bewind te baat had genomen. De Joden werden vervolgd en heen en weer gedreven, zoals geen ander volk op de gehele aarde.

Ik herinner mij gestaan te hebben op de ruïnes van wat het grootste Joodse ghetto in Europa was, in het Joodse kwartier van de stad Warschau in Polen. Dat was in 1946. Daar werd ons een beschrijving gegeven van wat daar gebeurd was, hetwelk een voorbeeld genoemd kon worden van hetgeen in verschillende delen van Europa gebeurde, waar men het middeleeuwse ghetto wederom liet oprichten.

Voor de oorlog hadden hier 250.000 afstammelingen van Juda geleefd. Onder de nazi-overheersing werden zij gedwongen een muur rond het ghetto op te trekken. Later werden ongeveer 150.000 Joden uit andere delen van Europa in dit ghetto gedreven. Toen werd alles vernietigd, uitgeroeid door bommen, nadat eerst de mensen beroofd en mishandeld waren.

Terwijl wij daar op de ingestorte muren stonden en uitzagen over de puinhopen, die minstens vijftien voet hoog lagen, waarboven slechts een torenspits van een verbrande synagoge uitstak, vertelde de gids ons dat naar schatting nog ongeveer tweehonderd-duizend lichamen begraven lagen onder het puin van deze eens zo voorname gebouwen van Warschau.

Wij bezochten enige van de concentratiekampen en crematoria, waar naar schatting ongeveer zes

millioen zonen en dochters van Juda het leven lieten, waardoor de wereldbevolking van dit ras van zeventien millioen terugliep tot elf millioen.

Wij waren bijna tot tranen bewogen toen wij sommige van deze zwervers bezochten, deze vervolgde en verdreven zonen en dochters van onze Hemelse Vader, en bemerkten hoe krampachtig zij vasthielden aan hun besluit naar Palestina te willen terugkeren. Dikwijls vroegen wij hen, wanneer zij tot de organisaties kwamen, welke de mensen van het allernodigste voorzagen, waarom zij zich niet dichtbij een woonplaats kozen. Soms verzocht men hen zelfs te blijven. Doch zij hadden slechts één wens en deze was terug te keren naar het land hunner vaders.

Ik herinner mij, dat de UNRA een onderzoek instelde, waarbij zij 3629 Joden ondervroegen in de vreemdelingenkampen, ten einde te kunnen zien wat zij zouden doen, indien men hun de vrijheid gaf zich te bewegen en te vestigen naar eigen genoegen. Van dit aantal waren er 3619, die te kennen gaven gaarne naar Palestina te willen terugkeren. Negen uitten de wens naar de Verenigde Staten te mogen emigreren en één wilde gaarne naar Australië. Dit verlangen — dat bijna een vurige passie is — was zo groot, dat het zo sterk was als het leven zelf.

Natuurlijk werd toen veel toestand gebracht door ondergrondse bewegingen en smokkelarij. Ik heb hier een uitknipsel, zoals wij er zovele uit de Londense couranten verzamelden, dat als opschrift de woorden draagt: „Nu honderd Joodse schepen.” Dan

volgt er dit:

„De Britse Marineautoriteiten in Jeruzalem berichten heden, dat de Joodse ondergrondse beweging minstens honderd schepen heeft aangekocht, waarvan vele met Amerikaans geld werden betaald, om vluchtelingen van de Zuid Europese havens naar Palestina te brengen.

„De bemanning, die het gelukt een vluchteling Palestina binnen te krijgen, wordt £ 10 per hoofd beloofd.“

Ja, mijn broeders en zusters, deze grote gebeurtenis speelt zich voor onze ogen af, hoewel de christenwereld er over het algemeen zeer weinig aandacht aan schenkt. Men hoort zelfs nauwelijks spreken over de profetieën betreffende Juda's terugkeer. Toch zijn de beloften duidelijk, dat deze terugkeer behoort tot de gebeurtenissen, die zich in het laatste der dagen zullen voltrekken. Natuurlijk weten wij door de hedendaagse openbaring, dat nog vele dingen zullen gebeuren. Lees het veertiende hoofdstuk van Zacharias en het elfde hoofdstuk der Openbaringen in verband met andere grote dingen, die nog zul-

len moeten komen, welke van onmiddellijke invloed zullen zijn op dit uitverkoren volk, het huis van Juda. Hun stad zal omsingeld worden door heidense legers. Ja, gedurende hun laatste grote strijd zal de Heer verschijnen als de Olijfberg in tweeën zal splijten te hunner bescherming.

Dan zal zonder twijfel het bewustzijn dagen van de vervulling van de wondervolle verklaring des Heren, vervat in Leer & Verbonden, door de mond van de Profeet Joseph Smith geuit over het huis van Juda, welke ik u tot besluit voorlees:

„En dan zullen de Joden tot Mij zien en zeggen: Wat zijn deze wonden in Uw voeten en handen?

„Dan zullen zij weten dat Ik de Heere ben; want Ik zal tot hen zeggen: Deze zijn de wonden, waarmede Ik geslagen ben in het huis Mijner vrienden. Ik ben diegene, welke opgeheven was, Ik ben Jezus Christus, die gekruisigd was. Ik ben de Zoon van God.

„En dan zullen zij weenen vanwege hun ongerechtigheid; dan zullen zij klagen, omdat zij hun Koning vervolgd hebben.“

L. & V., afd. 45 : 51-53.

OVERGEPLAATST.

Op 29 Mei j.l. werd Ruel A. Allred van Ommen overgeplaatst naar Utrecht en Hyrum S. Young van Ommen naar Enschede, waar hij de leiding van de gemeente op zich heeft genomen.

Op 15 Juni j.l. werden wederom enige overplaatsingen bekend gemaakt: William L. Daniels werd van Leeuwarden naar Utrecht overgeplaatst; Joseph G. Wood van Harlingen naar Utrecht (als gemeentepresident); Darwin L. Seamons van Rotterdam N. naar Gent, België; Benjamin F. Reed van Gent, België, naar Rotterdam N.; Reed L. Roberts van Groningen naar Enschede; Gerald L. Purser van Utrecht naar Enschede.

Op 18 Juli j.l. werd Richard L. Finlinson van Maassluis overgeplaatst naar Schiedam om deze gemeente te leiden; James H. Lyman werd van Haarlem naar Vlaardingen overgeplaatst, waar hij het ambt van gemeentepresident zal bekleden en James M. Duffin werd van Emmen naar 's-Gravenhage geroepen om de leiding van dit district op zich te nemen.

VERTROKKEN.

Wederom vertrokken vele leden naar Amerika. Hier volgen de namen van deze leden en de gemeenten, die weer zoveel goede leden moesten afstaan:

In November van het vorige jaar vertrokken uit de gemeente Rotterdam Zuid: Vera A. v. d. Vliet; Velma v. d. Vliet en Maatje M. M. v. d. Vliet-Schouten.

Op 10 Maart j.l. vertrokken eveneens uit de gemeente Rotterdam Zuid: Cornelis Kapteyn; Sophia Kapteyn—Haugland; Lilian R., Evelin A. en Randy E. Kapteyn.

Op 30 Mei j.l. vertrokken uit de gemeente Amsterdam: Lodewijk Böger; Meeltje Böger-v. d. Plas en Sylvia Böger.

Op 2 Juni j.l. vertrok uit de gemeente Gouda: Hendrik W. Tak.

Op 20 Juni j.l. vertrokken uit de gemeente Gouda: Johanna H. Coster en Willemijntje C. de Bruyn.

Op dezelfde datum vertrokken uit de gemeente Utrecht: Sietske S. Emo; Dirkje van Dee; Geerrtuida van Dee-Griffioen.

Op 30 Juni j.l. vertrok uit de gemeente Amsterdam: Johanna H. Been.

Op onbekende datum vertrok in Juni uit de gemeente Amsterdam: Ailko Omlo.

Op 11 Juli j.l. vertrokken uit de gemeente Rotterdam Zuid: Gerardus J. v. Hulten Sr.; Arendina v. Hulten-Geels; Leendert P., Gerardus J. Jr. en Alegonda G. van Hulten; Nicolaas v. d. Stel Sr.; Maria C. v. d. Stel-Vermeulen; Nicolaas v. d. Stel Jr.

Op 21 Juli j.l. vertrokken eveneens uit de gemeente Rotterdam Zuid: Philippus v. Waardhuizen en Maria Th. B. v. Waardhuizen-Schaap.

RECTIFICATIE.

In ons vorig nummer meldden wij, dat de familie de Voogd uit de gemeente Haarlem naar Amerika was vertrokken. Dit moet zijn de familie de Voogd uit de gemeente Rotterdam Zuid.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

DOOPDIENSTEN.

Op 16 April j.l. werd te Utrecht gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Maria Bijdevier uit de gemeente Eindhoven.

Op 18 Juni j.l. werden de navolgende personen te Utrecht gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Marinus de Groot; Carrie H. de Groot; Jan Walvius; Gerrit B. Walvius-Cusiël en Harm Walvius uit de gemeente Woerden. Catharina Koppen; Agatha J. L. G. A. Stekelenburg-Jola en Ronald A. Z. v. Ree uit de gemeente Utrecht.

Op dezelfde datum werden te Antwerpen, België, gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Maria Thielens-de Roeck; Honorine I. Verhaegen; Frans J. Dockx; Philomena P. Dockx-Rademakers; Maria J. Dockx; Elisa L. v. Noten-de Bruyn; Maria L. Dieltiens; Litart Emile; Maria J. Verheyden.

Op 25 Juni j.l. werden te 's-Gravenhage gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Frits J. C. Claus; Hendrika A. E. Zwaneveld; Walburga Jacobs-Hauf; Theodora Blokhuis-Buddingh.

Op 2 Juli j.l. werden te Rotterdam N. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Johannes H. v. Yperen; Olga B. Romijn; Irene H. Romijn; Carel F. Leverman; Geertrui Plaizier; Willem Tuk.

Op 15 Juli j.l. werden te Rotterdam Z. gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Maria M. Hornshuk; Johanna G. M. Hornshuk; Maria D. J. v. d. Aa; Johanna Dijkgraaf.

INGEZEGEND.

Op 2 Juni j.l. werden te Amsterdam Z. ingezegend: Hendrik Marinus Gerardus Eskes, zoon van Abraham G. Eskes en Magdalena Th. Kamphuis; Carolus Cornelis en Maria Elisabeth Maarschalkerweerd, zoon en dochter van Carolus C. Maarschalkerweerd en Maria E. Sleurink.

Op 2 Juli j.l. werden te Woerden ingezegend: Kees Arie, Christina Alida, Marinus Gerrit de Groot, zoons en dochter van Marinus de Groot en Wilhelmina H. v. Vulpen; Pieterdiena Jantina Walvius, dochter van Jan Walvius en Gerrit B. Cusiel.

Op dezelfde datum werden te Rotterdam N. ingezegend: Rudolf Herman Johannes en Frederik Peter Hendrik Willemse, zoons van Pieter F. Willemse en Hendriksje Romijn.

GEORDEND.

Op 26 Maart j.l. werden te Eindhoven Friedrich C. R. P. Panstingl en Johannes Griep tot Priester geordend en Daniel Nievaard tot Diaken.

Op 21 Mei j.l. werd te Den Helder Cornelis J. Kloosterman tot Diaken geordend.

Op 18 Juni j.l. werd te Rotterdam N. Cornelis v. Sleuwen tot Leraar geordend; Jacob Spek werd geordend tot Priester en Albertus Rook tot Diaken.

Op 2 Juli j.l. werden te Amsterdam Z. Frans M. J. Brandt en Theodorus Mayenburg tot Diaken geordend.

SPECIALE GEBEURTENISSEN.

Uit Dordrecht mochten wij verheugende berichten ontvangen. Het J.V.- en J.M. O.O.V.-bestuur daar weert zich geducht. Iedere week, zo bericht onze correspondent, komen de leden bijeen voor het beoefenen van allerlei sporten en ontspanning. In de prachtige omgeving van de ruïne van het Huis ter Merwede worden zelfs openlucht-haardvuuravonden georganiseerd. Bravo, Dordrecht, mogen vele gemeenten Uw voorbeeld volgen.

Ook uit Apeldoorn werden prettige berichten ontvangen. Op 14 Juli j.l. bood de gemeente de familie Dodenbier, die naar Amerika is vertrokken, een afscheidsprogramma aan. In de familie Dodenbier verliest de Apeldoornse gemeente een grote steun, want zij waren trouwe werkers in de Kerk. Hoewel de achterblijvende leden hun vertrek niet gaarne zien, wensden zij de familie Dodenbier toch Gods beste zegen op hun verdere levensweg.

Hoewel wat laat willen wij toch niet nalaten melding te maken van het uitstapje, hetwelk de Apeldoornse Zondagsschool op de tweede Pinksterdag heeft gemaakt. Men maakte een grote fietstocht door de Apeldoornse bossen en keerde 's avonds zeer vermoeid, maar heel voldaan huiswaarts. De foto laat u zien, dat Apeldoorn niet de grootste Zondagsschool in Nederland heeft,

maar dat zij er toch zijn mag. De geest in deze kleine gemeente is altijd uitstekend. Ten slotte moeten wij nog vermelden, dat een der leden van de Apeldoornse gemeente een grote eer te beurt is gevallen. Zr. Aaltje de Weerd-Hulleman heeft namelijk een prachtige dankbetuiging ontvangen van Hare Majesteit Koningin Juliana voor haar gedicht, hetwelk zij maakte ter gelegenheid van Hare Majesteits reis naar Parijs.